

Örömök

Amint a Testvérek tudják, a 2017-es évvel befejeztem az egészségügyi szolgálatot, és most már teljes időben lelki szolgálatot végzek. A klinikán végzett orvosi munka befejezésének időpontját illetően Isten vezetett, és ez a misszió jövőt illető terveivel is egybecseng.

De azért nem könnyű. Negyven évig dolgoztam orvosként, és ebből 10 évet ezen a klinikán. A klinika életem egy részévé vált, hiányoznak a betegek, a mosolygós bábik a gyermekosztályon. És persze én is hiányzom nekik, mert úton, piacon megállítanak, örülnének, ha újra ott lennék. A segítség nekem az, hogy ezt a korszakot Isten zárta le. Ez az egyik oldal.

A másik oldal a mély hála, amiért mindvégig megtapasztalhattam Isten védelmező, oltalmazó szeretetét az eltelt tíz év alatt. Nagy kihívás volt ilyen helyen dolgozni, hordozni a felelősséget minden egészségügyi tevékenységért, a nővérek munkájáért, az otthonitól eltérő műszerezettség, laborhátter és gyógyszer-lehetőségek között gyógyítani, hűséggel helytállni.

Azt is megértettem, hogy Isten innen, Mungwiból majd tovább szeretne vezetni, küldeni. Mikor? Nem tudom. Hová? Nem tudom. Mivel egyelőre nem jelentette ki, hogy hol van a jövőbeli új helyem, várok és végzem továbbra is itt a szolgálatot. Várok, amíg a „felhőoszlop felszáll”, mert csak akkor indulhatok tovább.

Azt mindenki tudja, hogy a várakozás, a várakozás bizonytalansága nem könnyű, különösen ha nem csak sokáig, de túl sokáig kell várni. Mégis azzal, hogy **készek vagyunk várni**, várni mindaddig, amíg az Úr kijelenti akaratát, kimutathatjuk az **iránta való tiszteletünket, szeretetünket**, megmutathatjuk, hogy **készek vagyunk feltétel nélkül bízni Őbenne**. Ő beteljesíti az ígérését a maga idejében. És ez a „maga ideje” mindig az általa elkészített idő. Jó átélnem, hogy miközben várok, Ő beszél, folyamatosan bátorít az Ő Igéje és Lelke által, és kitartásra buzdít.

Az eltelt időben Isten **nagyon sok örömmel** ajándékozott meg. Mivel autóm nincs, a ngululai gyerekeket ritkábban látom. Csak akkor, amikor valami közös alkalom van a mungwi anyagyülekezetben. Így viszont jobban észre lehet venni a változást rajtuk. Örömmel állapítottam meg, hogy változnak. Még nagyobb örömet adott az, hogy nem csak én látom így, de a szülők is. Mondták is Énóknak, hogy milyen hálásak, amiért a gyerekeik **változnak**.

Amikor a ngululai gyerekek valamit intéznek itt, Mungwiban, mindig **meglátogatnak**, hogy **köszöntsenek, üdvözöljenek**. Én magam is bátorítom őket, főként a tavalyi, nyári csendeshét alkalmával megtérteket, hogy a héten legalább egyszer üljenek le, és olvassák együtt a Szentírást. Örömmel hallottam, hogy a vasárnapi istentiszteleti alkalom

után közösen is **olvassák a Bibliát**. Mivel Ngululán nincs lelkipásztor, hálás a szívem, hogy maga az Úr pásztorolja őket ilyenformán is.

Azért, hogy valamennyire mégis a szemem előtt legyenek – és azért is, hogy megszerettessem velük az olvasást –, egy **Olvasó Klubot** indítottam. Pesze itt, Mungwiban. Mondtam, hogy a ngululaiakat is szeretettel várom. És jöttek! Pedig ez nekik komoly **áldozatba kerül**. Annak ugyanis, aki gyalog jön, oda-vissza 20-25 km-t kell megtennie. Van, aki Ngulula még távolabbi helyéről jön. Így például múltkor három lány jött kerékpárral, de úgy, hogy egy kerékpáron hárman ültek. Így kellett megtenniük 30 km-t!

A húsvéti előadást a rendszeresebb próbák miatt csak a mungwi gyerekekkel tudtam megoldani. Isten megajándékozott azzal, hogy az **egyik fiú**, aki az Úr Jézus szerepét játszotta, ezen a Húsvéton **elfogadta Őt személyes Megváltójának**.

A testvére, aki a nyári csendeshéten tért meg, idősebb, és nem jön már a vasárnapi iskolai alkalomra, de csatlakozott az idősebbekhez, és **rendszeresen részt vesz** a vasárnap reggeli **bibliatanulmányozó alkalmon**.

A **klinikára** ritkán megyek. Csak akkor, ha a gyerekek közül valamelyik segítséget kér. Legutóbb, amikor az egyiknek segítettem, hogy ne kelljen a kasamai kórházba mennie, megkérdeztem, hogy szeretne-e evangéliumi könyvet olvasni. Azt mondta, nem, ő inkább **Bibliát szeretne kérni, hogy azt olvashassa**. Jó látnom a vágyat a szívükben, hogy akarják a Bibliát olvasni, Isten Igéjét megismerni. A szülők is örömmel újságolják, hogy örülnek, amikor látják, hogy a gyerekek vasárnap délután Bibliát olvasnak; még egyszer elolvassák a délelőtti hallottakat.

Mivel befejeztük az Ószövetséget, néhány héttel ezelőtt **nagy Ószövetségi Vizsgatesztet** csináltam két alkalommal. Az első teszten még mindenki részt vehetett, aki akart. Először, a kezdéskor, a zambiai „rugalmas” időnek megfelelően még csak öten voltak, de aztán végül is tizennégyen írták meg a tesztet. A második nagy teszten, amely egy héttel később volt, csak az vehetett részt, aki az elsőt 70% fölött írta meg. A második nagy teszt megírásán így kilencen vettek részt. Újra csak megrendült szívvel láttam, hogy jönnek, és készek a hosszú gyaloglásra, az ilyen **áldozatvállalásra** is.

Általában szegény gyerekekről van szó, akik többségében olyan helyen laknak, ahol nincs áram. Újra csak ámultam, amikor hallhattam az **odaszánásukról**, hogy milyen komolyan veszik a vizsgateszt megírását. Az egyik szülő

mondta – akiknél nincs áram, bár egy gyenge szolárégővel este azért tudnak olvasni –, hogy a két lány kérte, még ne oltás el a lámpát, mert ők még szeretnék olvasni a Bibliát, hogy jól felkészüljenek. Az egyik lány volt az, aki aztán 97%-ra írta meg a tesztet. A fiúk panaszkodtak a sok esszékérdés miatt; közülük került ki az utolsó, aki 32%-os tesztet írt.

Aztán egy **nagy bemutatót tartottunk a mungwi gyülekezetben**, ahol szóban is bizonyoságot tehetek a tudásukról. A gyerekeket is, de ennek kapcsán az egész gyülekezetet is bátoríthattam, hogy Isten Igéjét ismerni mennyire fontos (és persze gyakorlatba is át kell tenni.) Az Ószövetség azért is fontos, mert tele van csodálatos **előképekkel az Úr Jézus Krisztusról**. Azonkívül, ha ismerjük Isten Igéjét, ezen keresztül is kimutathatjuk azt, hogy szeretjük és tiszteljük Őt, és az Igéjén keresztül **Őt Magát szeretnénk megismerni**.

Örültem, hogy aztán az igehirdető példaképek állította ezeket a gyerekeket, a tudásukat, és ő is bátorította a gyülekezetet a sokkal komolyabb bibliatanulmányozásra.

A szolgálatuk után hálaadó alkalom volt ajándékokkal, de az igazi nagy ajándékot majd most, ezután kapják: megígértem nekik, hogy megjutalmazom az áldozatvállalásukat, és elviszem őket a Csiszimba-vízeséshez. Erre a napokban kerül majd sor.

A tanultak ugyan elméleti tudást jelentenek, de imádkozom értük, hogy közben a szívük és az Úr Jézus iránti, Isten iránti hozzáállásuk változzon. **Icitemwiko, ukuyibimbamo, ubufumacumi, icumfwila** – vagyis szeretet, odaszánás, hűség, engedelmesség. Az Úr Jézus Krisztus élete a példa számunkra.

A munka sok, és egyelőre még mindig heti pihenőnap nélkül dolgozom (ezen a jövőben változtatni szeretnék), mivel, a szokásos gyermekek közötti szolgálat mellett, lefordítottam két könyvet bembára, természetesen segítségével. Az egyik Bunyan *A zarándok útja* c. regényének ötvenoldalas, rövidített változata, a másik egy asszonyoknak készült könyvecske. Volt ugyan régen bamba kiadása is, de most egyelőre csak angolul volt elérhető. Az itteniek nagy része viszont nem tud angolul, csak bembául. Hiszem, hogy Isten megáldja majd az itteniek közötti szolgálatban ezt a kiadványt.

A munkaidőm most nem kötött, hanem rugalmasabb. Örülök, hogy így alkalmam nyílik néha **látogatásra**. Elsősorban a gyülekezet szegényei, az özvegyasszonyok jönnek szóba.

Alázatban tart, és nagy hálaadásra indít, amikor látom, hogy nekik milyen körülmények között kell élniük.

Most, hogy életvidám, kedves kutyám elpusztult, és nincs mellettem (a gyerekek is hiányolják), az egyik hálaadó alkalom után az egyik tini fiú megjegyezte:

– Doktor, ideköltözünk hozzád, hogy **ne legyél egyedül!**

Mondtam neki, hogy én nem vagyok egyedül, mert az Úr velem van. Így ígérte meg. De kedves volt tőle, és jólesett, hogy segíteni akart nekem.

Az, amit az egyik gyülekezeti asszony mondott, még nagyobb örömet adott:

– **A doktor nem lakik egyedül, ő az Úr Jézussal él együtt.**

Ahogy visszanézek a mögöttem álló időszakra, hálával telik meg a szívem, mert látom, hogy a hiányok és az akadályok ellenére a szolgálat megy előre. Újra csak abban erősödhettem meg, hogy a misszió nem emberi ügy. **A misszió Isten ügye. Isten szívügye!**

IMATÉMÁK:

HÁLA:

1. Isten hűségéért, megtartó kegyelméért, hogy a szolgálat az autó hiánya ellenére is megy előre.
2. A két kis könyv lefordításáért. Énók segítségéért.
3. A gyerekek és a tinik odaszánásáért, áldozatkészségéért.
4. Pephiás megtéréséért.
5. A gyülekezet előtti, jól sikerült bizonyoságtételért.
6. Johannes Luitte (német vezető) és Samuel látogatásáért Mungwiban.
7. A zambiai team munkatársainak összetartásáért, a jó légköréért.

KÉRÉS:

8. A Csiszimba-vízeséshez tervezett kirándulásért, hogy ne legyen baleset.
9. Az autó javításával elkészüljenek, mert a csendeshét megszervezéséhez elengedhetetlen.
10. A nyári vasárnapi iskolai csendeshét lelki mondanivalójáért.
11. A zambiai segítő szolgálókért.
12. Az *All-Africa* misszionárius csendeshétért.
13. A gyülekezet özvegyeiért.

Szeretettel köszöntöm minden Testvéreimet, Isten áldását, jelenlétének megtapasztalását kívánva életükre:
dr. Keszti Krisztina